ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MAURICE BARING

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΝΗΣΙ

— Λοιπόν, Λούϊς, τί λὲς νὰ κάνουμε ; Νὰ βγοῦμε τώρα νὰ ἐξερευνήσουμε τὸ μικρὸ αὐτὸ νησί, ἢ νὰ τ' ἀφίσουμε γιὰ τὴν ἐπιστροφή ;

— Ἂς βγοῦμε καλύτερα τώρα, εἶπε ὁ Στούαρτ Χέμμερτον. Δὲ θὰ χασομερήσουμε πολύ· κι' ἔτσι κι' ἀλλοιῶς αὔριο βράδυ θὰ γυρίσουμε πίσω· δὲ ξέρουμε ὅμως τί θὰ μᾶς τύχῃ ἀργότερα. Μπορεῖ ν' ἀλλάξουμε δρομολόγιο καὶ νὰ μὴ γυρίσουμε ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο ποὺ ἤρθαμε.

— Εἶμαι κι' ἐγὼ περίεργος νὰ ἰδῶ ἀπὸ κοντὰ αὐτὸ τὸ νησὶ ποὺ φαίνεται ἀκατοίκητο καὶ ποὺ δὲν εἶνε σημειωμένο στὸ χάρτη, εἶπε ὁ Λούϊς Μπάρρεν. Ἂς πᾶμε λοιπὸν τώρα· ὡς τὸ βράδυ ἔχουμε καιρὸ νὰ τὸ ἐρευνήσουμε ὁλόκληρο.

Παρὰ τὶς συμβουλὲς τῶν ἀνδρῶν τοῦ πληρώματος, ποὺ προσπάθησαν μὲ κάθε δυνατὸ τρόπο νὰ τοὺς ἐμποδίσουνε νὰ βγοῦν στὸ νησί, οἱ δύο ἐξερευνηταί, ὁ Λούϊς Μπάρρεν καὶ ὁ Στούαρτ Χέμμερτον ἀποφάσισαν νὰ βγοῦν. Οἱ ναῦτες τοὺς εἶπαν ὅτι τὸ νησὶ αὐτὸ ἦτανε πολὺ μυστηριῶδες κι' ὅτι οἱ ναυτικοὶ τὸ νομίζανε στοιχειωμένο καὶ τὸ ἀπόφευγαν πάντοτε.

Ὅσοι περνάγανε κοντά, ἀκούγανε ἤχους παράξενους, φωνὲς ἀλλόκοτες καὶ κρότους ἀκαθόριστους, κι' ὅσοι ἐτόλμησαν νὰ βγοῦν ἔξω καὶ νὰ προχωρήσουνε λίγο πρὸς τὰ μέσα, δὲ βγήκανε πειὰ ποτέ!

Ἀλλὰ οἱ τολμηροὶ ἐξερευνηταὶ δὲν ἐπίστευαν τέτοια πράγματα. Καὶ διατάξανε τοὺς ναῦτες νὰ κατεβάσουνε μιὰ βάρκα καὶ νὰ τοὺς πᾶνε στὸ νησί.

Τὴ στιγμὴ ποὺ πατοῦσε τὸ πόδι του στὸ νησί, ὁ Λούϊς ἄκουσε ἕναν ἦχο παράξενο καὶ τοῦ ἐφάνηκε ὅτι μιὰ φωνὴ τοῦ φώναζε : «Μὴν ἐρχόσαστε ! Μὴν ἐρχόσαστε !» Ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα στὸν σύντροφό του γι' αὐτά.

Βγῆκαν ἔξω. Διέταξαν τοὺς ναῦτες νὰ ρθοῦνε τὸ βράδυ νὰ τοὺς πάρουν καὶ τραβήξανε πρὸς τὰ μεσόγεια. Ἡ παραλία ὅπου τοὺς εἶχε φέρει ἡ βαρκα ἦτανε βραχώδης καὶ ἀπότομος. Ἀρχίσανε λοιπὸν ν' ἀνεβαίνουνε στοὺς βράχους. Σὲ λίγο φτάσανε στὴν κορυφή. Εἴδανε τότε ν' ἁπλώνεται μπροστά τους ἕνας ὁλόϊσος πράσινος κάμπος· ποῦ καὶ ποῦ φύτρωνε κανένας θάμνος· στὸ βάθος μακρυά, φαινότανε ἕνα δάσος καὶ δίπλα ἕνας λόφος ὅπου ἦτανε ἅταχτα σπαρμένες κάτι ἐληές.

Ἔκανε ζέστη πολλή. Καθίσανε κάτω στὴν πρασινάδα, γιὰ νὰ ξεκουραστοῦνε. Ὁ ἥλιος ἔκαιγε, σὰν οὐρανὸ δὲ φαινόταν οὔτ' ἕνα συννεφάκι, μὰ οὔτε καὶ στὴ θάλασσα φαινόταν ἕνα κῦμα. Στὸν ἀέρα νοιώθανε μιὰ παράξενη μυρωδιά, μιὰ μυρωδιὰ ἀλλόκοτη, λεπτὴ κι' ἀρωματισμένη.

— Φαίνεται ὅτι τὸ νησὶ αὐτὸ εἶνε τελείως ἀκατοίκητο, εἶπεν ὁ Λούϊς.

— Ἔτσι φαίνεται, ἀπήντησε ἁπλῶς ὁ Στούαρτ. Ἔχω τὴν ἰδέα ὅτι εἶναι ἠφαιστειογενές, προσέθεσε σὲ λίγο.

— Μὰ ὅλα τὰ νησιὰ ἐδῶ εἶνε ἠφαιστειογενοῦς προελεύσεως, εἶπε τότε ὁ Λούϊς. Ἄκουσες ὅμως, τὴν ὥρα ποὺ βγαίναμε ἀπὸ τὴ βάρκα ποὺ μᾶς ἔφερε ἐδῶ, μιὰ φωνὴ ποὺ φώναξε :

«Μὴν ἐρχόσαστε »;

— Ὄχι, φίλε μου, λάθος θἄκανες... Δὲν ἄκουσα, τίποτε τέτοιο... μὰ οὔτε καὶ οἱ ναῦτες ἀκούσανε τίποτε...

— Ἐγὼ ὅμως τἄκουσα, καὶ νομίζω πὼς ἔχουνε δίκιο αὐτοὶ ποὺ λὲν ὅτι τὸ νησὶ αὐτὸ εἶνε στοιχειωμένο.

— Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε, εἶπε ὁ Στούαρτ. Τί λές, δὲν σηκωνόμαστε νὰ ἐξακολουθήσουμε τὴν πορεία μας ; Πᾶμε νὰ ἐξερευνήσουμε τὸ δάσος ;

Σηκωθήκανε λοιπὸν καὶ προχωρήσανε πρὸς τὸ δάσος. Ὅταν ἔφθασαν κοντά, εἶδαν ὅτι τὸ δάσος ἀπετελεῖτο ἀπὸ πελώρια δένδρα, ὑψηλὰ καὶ πυκνά.

Στὸν ἀέρα βασίλευε μιὰ σιωπὴ νεκρική. Οὔτ' ἕνα πουλὶ δὲν ἀκουγότανε στὰ δένδρα, οὔτ' ἕνα ζῷο δὲ φαινότανε στὸν κάμπο.

— Προτοῦ μποῦμε στὸ δάσος καὶ προχωρήσουμε στὸ ἐσωτερικό του, εἶπε τότε ὁ Λούϊς, ἂς ἀνεβοῦμε σ' αὐτὸ τὸ λόφο ποὺ εἶνε ἐδῶ κοντὰ κι' ἀπὸ κεῖ θὰ μπορέσουμε νομίζω νὰ δοῦμε ὁλόκληρο τὸ νησί...

Ὁ Στούαρτ συμφώνησε μαζύ του, κι' ἀρχίσανε ν' ἀνεβαίνουνε τὸ λόφο. Ὅταν φτάσανε στὴ κορυφή, εἶδαν ὅτι δὲν ἤτανε τὸ ψηλότερο σημεῖον αὐτὸ τῆς νήσου. Εἶδαν ἀκόμα ὅτι τὸ νησὶ δὲν ἤτανε μικρὸ ὅσο φαντασθήκανε στὴν ἀρχή. Εἶδαν ὅτι στὸ νησὶ αὐτὸ ὑπῆρχαν κι' ἄλλοι λόφοι πολλοί, ἄλλοι ψηλότεροι, ἄλλοι χαμηλότεροι. Οἱ κοιλάδες ἤτανε κατάφυτες, καὶ τὸ δάσος ποῦχανε πρωτοδῇ μόλις ἀνεβήκανε στοὺς βράχους τῆς παραλίας δὲν ἤτανε μικρό, ὅπως φαινόταν ἀπὸ τὸν κάμπο, ἀλλ' ἁπλωνότανε σ' ὅλο σχεδὸν τὸ νησί. Καθήσανε κάτω ν' ἀναπαυθοῦν κι' ἀνάψανε τὶς πίπες τους.

Σὲ λίγο σηκωθήκανε πάλι, κατεβήκανε τὸ λόφο, καὶ μπήκανε στὸ δάσος. Ἐκεῖ μέσα ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν ἀκόμα πιὸ βαρειά, καὶ ἡ ἀπόλυτη ἡσυχία ἀκόμα πιὸ πληκτική... Ὁ Λούϊς τῶχε μετανοιώσει ποὺ βγήκανε μόνοι οἱ δυὸ τους στὸ μυστηριῶδες αὐτὸ νησί. Ὁ Στούαρτ δὲ μιλοῦσε...

Τέλος, φτάσανε σ' ἕνα μέρος ὅπου τὰ δέντρα ἄρχισαν ν' ἀραιώνουν. Οἱ ἐξερευνηταὶ νομίσανε πὼς τελείωνε τὸ δάσος. Ἀλλὰ δὲν ἦταν ἔτσι· προχώρησαν ἀκόμα λίγο καὶ φτάσανε σ' ἕνα μικρὸ ἄδενδρο μέρος· στὴ μέση εἶδαν ἕνα μικρὸ καὶ χαμηλὸ ἄσπρο σπιτάκι. Σταματήσανε καὶ κυτταχτήκανε.

— Ὥστε κατοικεῖται τὸ νησί ; ἔκαμε ὁ Στούαρτ.

— Κι' ἂν δὲν κατοικεῖται, αὐτὸ τὸ σπιτάκι μᾶς λέει ὅτι κατοικεῖτο πρῶτα... Πᾶμε μέσα νὰ δοῦμε ;

Ἡ πόρτα ἦταν ἀνοιχτή, ἤταν μάλιστα καὶ σπασμένη. Τὰ παράθυρα ἦταν ἄλλα σπασμένα κι' ἄλλα βγαλμένα ἐντελῶς. Τὸ σπίτι φαινόταν ἐγκαταλελειμένο. Μπήκανε μέσα. Ἔπιπλο δὲ φαινότανε κανένα· τὸ ταβάνι ἤτανε χαμηλό, καὶ στὸ πάτωμα εἴχανε φυτρώσει χόρτα. Τὸ σπιτάκι αὐτὸ θἄμενε ἀκατοίκητο ἀπὸ χρόνια. Ὁ κεντρικὸς διάδρομος συγκοινωνοῦσε μὲ τρεῖς κάμαρες, μιὰ μεγάλη καὶ δυὸ μικρότερες.

Ἐν τῷ μεταξύ, εἶχε ἀρχίσει νὰ βραδυάζῃ. Καὶ οἱ δυὸ φίλοι βγῆκαν ἀπ' τὸ σπίτι γιὰ νὰ πᾶνε στὴν παραλία, ὅπου θὰ τοὺς περίμεναν οἱ ναῦτες.

Ξεκινήσανε λοιπὸν μὲ γοργὸ βῆμα γιὰ τὴν παραλία ὅπου εἶχαν ἀποβιβασθεῖ. Μολονότι ὁ ἥλιος εἶχε δύσει πρὸ πολλοῦ καὶ φυσοῦσε ἁπαλὸ ἀεράκι, ἡ κουφόβραση εἶταν ἀνυπόφορη. Ὁ ἀέρας, φυσῶντας ἀνάμεσα στὰ δέντρα τοῦ δάσους, ἔκανε ν' ἀκούγωνται ἦχοι παράξενοι, ποὺ δὲν μοιάζανε καθόλου μὲ τὸ σούσουρο τῶν δέντρων. Μέσα στὸ δάσος εἶχε σκοτεινιάσει γιὰ καλά.

— Μοῦ φαίνεται πὼς εἴμαστε πολὺ μακρυὰ ἀκόμα, εἶπε ἄξαφνα ὁ Λούϊς. Σάμπως δὲν πήραμε τὸν σωστὸ δρόμο.

— Ἔτσι μοῦ φαίνεται καὶ μένα, ἀπάντησε ὁ φίλος του. Στάσου! ἔκαν' ἔξαφνα... θυμᾶμαι αὐτὸ τὸ δέντρο, μὲ τὸν στραβὸ κορμό... Ἀπὸ δῶ εἴχαμ' ἔρθει... Ἀπὸ δῶ πρέπει νὰ πᾶμε...πρὸς τἀριστερά.

Περπατῆσαν ἀκομη ὡς δυὸ ὧρες καὶ ἦταν ἀκόμα μέσα στὸ δάσος... Προχώρησαν ἀκόμα λίγο, καὶ βρεθήκανε πάλι στὸ ἄδεντρο μέρος ὅπου ἤτανε τὸ ἐγκαταλελειμμένο σπιτάκι...

Δὲν εἴχανε κάνει τίποτα ! Κι' ἡ ὥρα θἄτανε δέκα !

— Δὲ γίνεται τίποτα, εἶπε τότε ὁ Στούαρτ. Ἂς μείνουμε ἐδῶ κι' ἂς κοιμηθοῦμε μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι.

Δὲν μπορέσανε νὰ κάνουν ἄλλοιῶς. Μπήκανε λοιπὸν στὸ σπιτάκι καὶ ξαπλωθήκανε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς κάμαρες, τὴ μεγαλείτερη.

Ὁ Στούαρτ κοιμήθηκε ἀμέσως· ὁ Λούϊς ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ κλείσῃ μάτι... Φοβότανε... Νόμιζε πὼς ἄκουγε ἀκόμα σ' αὐτιά του τὴ φωνὴ ποὖχε ἀκούσει τὸ πρωῖ νὰ τοῦ φωνάζῃ : «Μὴν ἐρχόσαστε ! Μὴν ἐρχόσαστε !».

Ἄναψε λοιπὸν τὴν πίπα του κι' ἄρχισε νὰ καπνίζῃ, ἐνῷ ὁ φίλος του ροχάλιζε. Κι' ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα, τόσο περισσότερο φοβότανε. Τὸν κατεῖχε ἕνα δυσάρεστο καὶ δυνατὸ αἴσθημα φόβου, ἀνεξήγητο, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ σὲ τί ὀφείλετο.

Τοῦ φαινόταν ὅτι στὸ σπιτάκι αὐτὸ βρισκότανε κάποιος ἄλλος, ἐκτὸς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δυό, κάποιος ἢ κάτι ποὺ ἤτανε πάντοτε πίσω του, ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσε παντοῦ καὶ ποὺ τὸν ἐκύτταζε διαρκῶς. Σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ βηματίζῃ στὸ διάδρομο. Ἀπόλυτη σιγὴ βασίλευε παντοῦ· δὲν ἀκουγότανε ὁ παραμικρότερος ἦχος, κ' ἡ σιγαλιὰ αὐτὴ τοῦ φαινότανε μυστηριώδης, ἀνεξήγητη.

Σὲ λίγο γύρισε στὴν κάμαρα, ξαπλώθηκε κοντὰ στὸ Στούαρτ καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια. Μ' ὅλο τὸ φόβο ποὺ εἶχε προσπαθοῦσε νὰ κοιμηθῇ. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ θἄδινε πολλὰ γιὰ νὰ βρισκότανε πάλι στὸ γιώτ του. Αἰσθανόταν κάποιον κίνδυνο κοντά του...

Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ τὸν ἔπερνε ὁ ὕπνος, ἄκουσε ἕναν ἦχο παράξενο, συνεχῆ καὶ μονότονο, ἕνα «μπίζζζ» σὰν ἀπὸ μελίσσι.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀνατρίχιασε ὁλάκερος. Κάποιος εἶχε μπεῖ μέσα... ἄκουγε βήματα ἐλαφρὰ στὸ διάδρομο, γυναικεῖα..

Σὲ λίγο, στὴν πόρτα εἶδε μιὰ γυναῖκα. Φοροῦσε ἕνα ἄσπρο φόρεμα, ἕνα σάβανο κι' ἕνας ἄσπρος πέπλος τῆς σκέπαζε τὸ πρόσωπο. Τοὔρθε νὰ μιλήσῃ τοῦ Στούαρτ, νὰ φωνάξῃ, μὰ δὲν μπόρεσε. Ἤτανε σὰν παράλυτος, δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ τίποτα. Τότε ἔννοιωσε μιὰ κρυάδα στὸ σῶμα του κι' ἔπεσε κάτω ξερός.

. . . . . .

Τὸ πρωῖ ποὺ συνῆλθε, εἶδε δίπλα του τὸ Στούαρτ, πεσμένο ἀνάσκελα, νὰ ροχαλίζῃ ἄσχημα.

Προσπάθησε νὰ τὸν ξυπνήσῃ· δυσκολεύτηκε πολὺ ὥσπου νὰ τὰ καταφέρῃ. Κι' ὅταν τὸ κατώρθωσε, ὁ Στούαρτ ἄνοιξε τὰ μάτια του καὶ τὸν ἐκύτταξε μ' ἕνα βλέμμα παράξενο. Ὁ Λούϊς τὸν ἐρώτησε τί εἶχε καὶ προσπάθησε νὰ τὸν σηκώσῃ. Ὁ Στούαρτ ὅμως ἔκανε μιὰ δυνατὴ κίνησι καὶ συγχρόνως ἀπ' τὸ στόμα του ξέφυγε μιὰ ἄναρθρη κραυγὴ ποὺ μὲ φωνὴ ἀνθρώπου καθόλου δὲν ἔμοιαζε. . Ἔμεινε ξαπλωμένος χάμω κι' ἀπ' τὸ στόμα του βγαῖναν ἀφροί...

Τότε κατάλαβε ὁ Λούϊς τί εἶχε συμβεῖ... Κρύος ἰδρὼς τὸν περιέλουσε. Ἔτρεξε στὴν παραλία καὶ βρῆκε τοὺς ναῦτες νὰ τοὺς περιμένουνε. Τοὺς εἶπε μὲ λίγα λόγια τί εἶχε συμβεῖ καὶ τότε πῆγαν ὅλοι μαζὶ στὸ σπιτάκι, πήρανε τὸ Σούαρτ καὶ τὸν φέρανε στὸ γιώτ. Δὲν μπόρεσαν ὅμως νὰ τὸν φέρουν στὰ σύγκαλά του...

. . . . . .

Τώρα ὁ δυστυχὴς ἐξερευνητὴς Στούαρτ Χέμμερτον εἶνε κλεισμένος στὸ φρενοκομεῖο τοῦ Κλάντον, ἑνὸς τῶν περιχώρων τοῦ Λονδίνου. Οἱ γιατροὶ ἔχουνε χάσει πειὰ γι' αὐτὸν κάθε ἐλπίδα...